

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođň ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedźelske lopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihciziczeri w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

17. njedźela po swjatej Trojizy.

Ľfes. 4, 3.

„A hladajće šwěru na to, so byschće jednotu teho Ducha šdžerželi psches swjast teho měra.“

Wšchi tutym napominanju „jateho w tym Anjesu“, kotremuž njenaleži starosć dla jeho šamšneje njesawinowateje tyšchnosće, ale dla jemu a jeho japoschtolstej šwěrnosći dowěrjenych dušchow, i bolosnym šacucjom na žalošnu, nam nanušowanu wójniu špominamy. „Swjast teho měra“ dotal k nudy džeržesche na ščěrokim šwěće, nětk je roštorhany. Š njewuprajomnymi, krawonymi woporami dyrbi našch drohi wótzny kraj so wobaracž pschecžiwu šwojim njepschecželam šwojeje šwobody a šwojeho wobstacža dla; budž jemu i Boha dohycze spožčene! A k wšchemu hišće to: kšesčizienjo pschecžiwu kšesčizianam we wójni, kajtuž šwět hišće wohladał njeje, — kajte to tyščne wohladanje! Šswjate mišionstwo šmėje šebi čěžko, pohanam tutón pohórsch i pucža šrumowacž. A hdnyž šebi přjóđstajimy, so ma tón Anjes w kóždym ludu drje šprawne dušche, kiž šu štawy na tym jenym čěle, kotrež je jeho šwjata žyrkej na šemi, — hdže čhedža wostacž či, kiž šu tutu wójniu šawinowali? A móže dha na tón boš hišće rěcž bycž wo „jednocze teho Ducha“?

A tola tamne napominanje jeno w ščěnu nješteji ani nětko, ale i dobom tež w jara rjanym jašnym šwětle.

Wójniska nusa džě je w našchim kraju něšcto wulke dofnjala, šchtož přjedy ničtó ani ničzo dofnjecž njemóžesche. Duch njejednoty, pschekory a šwady, kiž by džěň a bóle šwoju głowu posbėhal na hrozaze waschnje, je so šhubil, kaž ženje tu njebudžishe byl. Roštorjeni bratsja šu so w jenej myšli na to šjednociłi, hromadže štacž k radže a k skutkam, hromadže nošycž a šnjescž, šchtož budže napołožene po Božim dopušččenju, hromadže šahojecž rany a šetrėwacž šulšy a polóžecž wobcėžnosće, tak so kóždy wě, šchto šmy, so my jedyn narod mamy, a ša jeneho štejimy; a to w tej myšli: Ša posbėham šwojej woczi k horam, wot kotrychž mi pomoz pschindže; moja pomoz pschindže wot teho Anjesa, kiž njebo a šemju ščinił je. Duž je tola kaž i wótrym pluhom domapytanja rola našcheho luda derje pschihotowana ša šwjaty wušyw Božeho šłowa, a my šhonimy, so ma čěžki čaš w šwojim klinje niz jeno šchodu, ale tež dobytł a głuboše žohnowanje. Na tón boš je šawołowe šłowo runje šłowo ša našche dny.

Šchtož pał jow praji, šlušcha k temu, „so byschće kšodžili, kaž šo hodži po tym powołanju, i kotrymž powołani šcže“. Šdžeržecž mamy jednotu Ducha psches swjast měra; niz ščiničž a štworicž. To by psches našchu móž šchło. Tu čšescž šebi wón, Bóh našcheho šboža, ša šłuzi, so je šo šam ša to štaral, so bychmy my džęczi huėwa měr měli a we nim njes šobu jene byli. Těho dla našch Šbóžnił w šwojej wyschšimėšniškej modlitwje tak nutrnje prošesche, „so bychy wšchizy jene byli, runje jako ty, Wótcze, we mni šy, a ja w tebi, so bychy tež

woni w naš jene byli, so by śwět wërił, so ty mje pòbłal by". Tehodla Pètr wo nim prajesche: „Bòh je dał mër pschijowjedacž psches Jesom Khrysta, kiž je Knjes nade wschitkimi“, a Pawoł: „Wón je naš mër, kiž wot wobeju (tych, kiž něhdy dalozny bėchu, to je pohanow, a tych, kiž hižom blizny bėchu, to je židow) je jene sczinił.“ Tehodla tež na napominanje, kotrež wopomnimy, te słowa pschińdu: „Jene cžěto a jedyn duch; jako wy tež powołani scže na jenu nadžiju wascheho powołanja. Jedyn Knjes, jena wëra, jena kschćeniza. Jedyn Bòh a Wóczez wschitkich, kiž je wysche wschitkich a psches wschitkich a we waš wschitkich.“

Saj, jednota ducha tu je, swjast mëra je swjasany. Cžescž Bohu Knjesej dajcže hladajo na to, so byschcže sdžerželi, schtož tu je. Hdnyž šmy hižom w semskich a cžasnych wězach powołani sa Božich šobupomožnikow, hdnyž dže po tym šafonju, so schtož Bòh tón Knjes tu štworił je, to je tež sdžeržecž šlubil, kaš wjele bóle budže to na duchownym polu pláčicž! Schtož jednocže sadžewa a schtož mër kašy, budž wučeržene s našich wutrobow, s našich domow, s našeho žyłego luda a kraja! Š poniznosczu, kiž s rošomom, schtož šdobne je, do šo džerži, niz mjenje a hašle prawje niz wjazny, a daloko wot wscheje hordeje, naduteje myšle šo dele džerži k niskim, s cžichej myšlu, kiž radšcho njeprawdu cžerpi, hačž so by s hněwom njeprawdu cžiniła, se scžetpnosczu, kiž móže woczakowacž a wodawacž, s žyła s prawej lubosczu, kotraž wscho šnješe, wscho wëri, wscheho šo nadžije, wscho pschecžerpi, a jako tajka rěła „swjast teho došonjenja“, džimy sa wódžerjom našcheje šbóžnosczje a šlědžmy sa jeho štopami! To šu štutki mëra, a te dyrbja a móža tež we wójnstim cžasju dale kčecž a pschibjeracž, so by s pruhowanja wušchol lud, k wschemu dobremu hotowišchi. Na tajke waschnje šo sdžerži jednota ducha, a w jejnym wobšbožazym pokoju budže tež tebi lóžo, ty wobcžezena, wurudžena wutroba, a budžesč šo móž troštowacž se šwojim Bohom po myšli 62. psalma: „Moja duscha je cžicha k Bohu, kotryž mi pomha.“

Šamjenj.

Z. w Khw.

„Pytajcže šwëru jednotu Ducha sdžeržecž!“

(Efeš. 4, 1—6.)

Šlòš: Dale dži, :: Zion dale w šwëtle dži! —

Jednotu, ::

Kschescženjo, šo próžucže

Sdžeržecž Ducha psches swjast mëra,

Dokelž powołani scže,

So by widžecž dawa wëra

Wascha pschezo se wschej šwërnosczu

Jednotu! ::

Šušne je, ::

Šhodžicž s Knjesom swjasani

Macže jako štawy jeho,

— To scže jemu winojcži;

Móž wy dostawacže s njeho,

So wy sa nim šwëru šhodžicže,

Šušne je. ::

Poniznje, ::

Cžishe, se wschej scžetpnosczu

Šnjescže mjes šobu šo mëri,

Wupyšcheni s lubosczu!

W powołanju krutym šwërni

Šhodžicž pošluschnje wy dyrbicže,

Poniznje. ::

Wopomnicže, ::

Šłowa wascha Jesuš je!

Knjes je jedyn, jena wëra;

Kschćenj na njeho wy scže,

Teho šjednoczuje šwëra

Waš, — so junu jeho widžicže,

Wopomnicže! ::

Nadžiju ::

Macže jenu šbožowni;

Wysche, psches a we waš knježi

Wóczez wschitkich jenicžli;

Šemu k nohomaj wscho leži,

— Š njemu mječže, šwërni, wobštajnu

Nadžiju! :: —

U.

Jednota šylni.

Cžescžedostojny, štary nan bėšche blisko pschi kónzu šwojeho žiwjenja. Ššwój dom wobštarawšchi bėšche hotowy, šwoje pošlednje pučžowanje nastupicž. Tola wulka štaroscz jemu hišcže na wutrobje ležesche, to bėchu jeho tjo šynojo, kotšiz drje bėchu duschni a wutublani pacholjo a w pošluschnej lubosczj na nim wišachu, ale mējachu mjes šobu bohuzel hušto došč pschekor a šwadu. Ššwërnny nan bė jich cžasto hižom k bratrowskej lubosczj a jednocže napominał, ale ničžo njebė to dotal pomhało: nětko k mrějazemu nanej šawołani šo se šrudnej wutrobu k njemu šhromadžichu.

„Moji šynojo“, štarz s tšchepotazym hłòškom džesche, „jenož šjednocženi budžecže wy šylni a šamožecže šwojim nješchecželam tróžlacž! Šlejčže tónle walcžł kšow, mladnych hałosow, kajžnyž wy scže. Špytajcže ras walcžł rošlamacž!“ Šoršiwje kóždy šynow šwoje možy na tym špytowasche, po nanowej pschitafni a pošlednej woli, ale šbė jim njemóžne hałosy rošlamacž a jenohłòšnje woni džachu: „Nano, to je nam njemóžne, k temu hobrška móž šlušcha, kotrejež my nimamy“, a walcžł wot šo cžišnychu. „Niz tak špěšchnje, wy njerosomne džecži“, džesche nan. Šwalczł hałosow rošwjasawšchi je po jenej rošlamajcže. — Šlejčže, nětko to dže! Š rošumicže wy, schto čžu wam s tym pošafacž? Šižom w šwjatym pišmje rěła: „Trojaka šchnóra šo lóžny njerosťorhnje“ (Šřed. Šal. 4, 12.). Jednota mjes šobu šylni. Mje, wascheho nana, hłuboko šrudži, waš, moje džecži, mjes šobu w njejednocže widžecž. Š njeđajcže wschał šwjatemu swjastej, kotryž waš šjednoczuje, psches malicžtojte wadženja šo rošťorhnyčž. Šawđajcže šebi wjele šferje ruzny a twjerđže jedyn k druhemu šo pschisamšnywschi dajcže nauowemu domej, tež hdnyž šym wot waš woteschol, mēštnu mëra a lubosczje wostacž!“

Cži šynojo šebi ruzny šawdawšchi mrějazemu nanej pschilubichu, šo čžedžža po jeho pošlednej pschitafni cžinicž.

U.

Cžitač biblije.

W nalěcžu 1781 kšěžor Šosef II. pod mjenom „hrabja Šaltenstein“ po Cžechach pučžowasche a pschińdže ras popołdnju do mēšťacžka Šaltensteina w cžěškich Šrudnych Šorach. Šichor a desčcž

jemu dale nječashtaj; wón tehodla se swojim pschewodžestwom w hosčenzu spomnjeneho městacžka psches nóz wosta. S wječzora pschindžechu tamnišči burjo a rosčezowachu so s hosčenzarjom wo kžezž psched městom, w kotrejž pjecža cžéanne podobu se kwežami w rukomaj wokoło khodzachu. Woni mēnjachu, so so tam s kusčarskimi cžinkami sabjeraju a so s tehole doma hiščezje wjele njesboža na jich město pschindže. Josef džesche: „Tam ja dyrbju!“

So wobščizowawšči jeho žohnowachu, a tak wón tam džesche. Jeho ludžo dom wobstupichu, wón sam pak wo durje saskapa. Hospodar Seniz s domu wustupiwšči so woprascha: „Schto njeపో့ji sprawnego muža w tak pōsdnej wječzornej hodžinje?“

Josef wotmolwi: „„Scze-li Wy sprawni muž, dyrbicze žiwj wostacz; njejsčze-li pak to, dha hiščezje w tutu nóz wumrē-jecze.““

Seniz wotewri, Josef sastupi. Wó jstwie stejesche blido, na kotrymž wulka kniha ležesche, to bě biblija, a wokoło blida ředžesche dwanacze ludži. Seniz dyrbiesche we swojej nutrnosći potraczowacz, mjes tym so so kžezor na khachlowu ławu řhdže. Wón cžitasche sczenje řwjateho Jana, 3. staw: „Tak je Bōh řwēt lubowal.“

Josefej so řhly po lizomaj ronjachu a wón wuwoła: „„We swojim žiwjenju nashonjam přeni křocz, so řu hiščezje ludžo, kotřiž bibliju cžitaju.““ Wón temu mužej porucži, do Wina pschindž a so w kžezorskim hrodže sa hrabju Falkensteinom praschecz, tón sa njeho pola kžezora dobre řlowo řapokoži.

Seniz je tam se swojim řynom byl. Wón nadeidže w hrabi Falkensteinu kžezora. Tón jeho s wobemaj rukomaj pschija a pschepoda jemu potom rōlu, kotraž tak mjenowany cžerpjenšči rosčas (Toleranzedikt) wot 13. oktobra 1781 wopschijesche, s kotrymž bu protestantam wukonjenje jich nabožiny řarucžene. Tež bankowka, pjecštow řchěřnakow hōdna, běsche nutška pschipořožena „ř twarbie jeneje modleřnje.“ Łatensteinska modleřnja ma napiřmo: „Řhēžorowy dar.“ Senizowemu řwērnemu wužiwanju biblije ma řo Awstrijka sa řwōj „toleranzedikt“ řobu džatowacz.

F.

Troscht we wumrjeczju.

Jako řlawny komponist Surij Bjedrich Händel w haprylu 1759 na řmjertnym řožu ležesche a řwōj bliřki řonz cžujesche, řebi wón wot swojeho řwērneho řluzobnika 91. psalm cžitacz da. Řo jeho wucžitanju Händel džesche: „To běsche řjenje! D to je žyřoba, kotraž řyčži a wofschewja. Cžitaj mi hiščezje wjazž, cžitaj mi 15. řtaw 1. lista řwjateho Řawōka na Korinthiřkich.“

Řluzobnik s nowa cžitasche. Wjožž křocz jeho khory pschetorhny: „Sastań, praj to hiščezje ras!“ Řo řhwili řebi wón se řpewarřkich najlubřchi řhērluřch řwojeje njebočžicžesje maczerje wucžitacz da: „Sa wēřty řym we swojej wēřje atd.“

Řhoreho hubje mjes cžitanjom cžishe řchepřaschtej, wón te řlowa řobu prajesche, řaž wjele s nich s řlowy wjedžishe. Řotom wón džesche: „D to je tola řjana wēž, mōže-li něchtō řwojeje wēřy tak wēřty byčž! Řař křařna je ewangelska žyřkej se swojim předomwanjom wo hnadže Božej w Řhryřtuřku jako nadžije hřēřchnita! Dyrbje-li řo my na řwoje řtutki řpuschczecz, ty luby Božo, řchto by řo s nař řtalo! Schtož mamy dobreho na řebi, njeje to wřchitko dar wot Bōha? Na tutej hnadže ja s wobemaj rukomaj wiřam. Na tebie, Řhryřchczje, řameho wřchu nadžiju ja řtajam.“

Händelowe husto wuprajene pscheczje, na řmjertnym dnju řwojeho Řbōžnika wumrjecz, řo jemu dořta. Cžichi pjatř tōnle řwērnny řtaw ewangelskeje žyřkwoje wuřny s řtymi cžishe wuřchepřtanymi

řlowami: Řnježe řesju, wřmi mojeho ducha horje! Řch, řaj mi s tobu wumrjecz a horjestanycz!“ řeho rowniřchczjo w Łondonje řosnamjenja řmyřlny pomnik. W žiwjenřkej wulkosći řteji wón tam psched byřglemi, w ružy džeržo notowe řopjeno, na kotrymž řu jařnje te řlowa cžitacz: „Sa wēm, so je mōj Wumōžnik řiwj.“

F.

Mōj křchczēřski řlub.

Sa — Wōtcze, Řsyno, Ducho řwjaty —
Na tvoje mjeno řchczēřny řym;
S tym buch do řlina žyřkwoje wřaty
A ř stawam, tebi řwječžēřnym;
Ty do řebje mje řařchczēři,
Se řchczēřskej hnadu wobdari.

Ty pschija mje řa džeczjo řwoje,
Mōj luby Wōtcze řchczēřdriwy;
Ty řwoju prawdosč řublo moje,
Mōj řwērnny řesu, řcz: nil řy;
Ty pak — mam nuřy, řorja nōž —
Mi řy, Bōh Ducho. troscht a mōž.

Tež ja cži řlubich lubosč, řwēru
A řořkluřchnosč, Řrojeniczki!
Chžyřch tebi řluzicz s twjerdej wēru
We prawej bohabořosčji;
Řso cžertej, hřēřham wotrjēřnyř,
Řo twojich puczach řhodžicz chžyřch.

Twōj řlub, o Řrojiza, řo řenje
Na tvojej řtronje njeřhabka;
Mje hřēřch pak pschezo řařo cžehnje
Na řwēřnu dřōhu wotpada.
Řch, řym-li padnyř, wodař mi,
Mje řhude džeczjo ř hnadže wřmi!

Řrojeniczki, ja řwječžu s nowa
Cži duřchu, cžēlo, wutrobu;
Řbudž we mni řwēru hačž do rowa,
Wřmi myřle, řtutki ř woporu;
Mjeřch nej niz řreřki w mojej řrwi,
Řiž twōju wolu nječžini.

Řslyřch, Wōtcze, Řsyno, Ducho řwjaty,
Mōj řlub, řiž tebi wobnotojam;
Wón njeřnuj řo, cži wōřpjēt dathy,
Hacz běh řwōj řunu dořonjam;
Tak řiwj řym a wumru cži,
Tak budu wēcznje pschi tebi!

K. A. Fiedleř.

Domjaza Boža řluzba.

Bē křař byl, a nasajtra, přiedy hačž řo hosčjo rosčēřdžechu, jich hospodar hiščezje ras wokoło řebje řhromadži a s nimi křōtku pobožnosč wotdžerža. W modlitwoje tež řwojich lubřch hosčži Řnjeřowemu řchitej a řožohnowanju řa dompucz porucži. Wutrobne řlowa wřchitkich pschitomnyřch řlubořo hnujachu, a po wobřamřnjenej pobožnosčji mladny muž ř hospodarnej řtupi a řo jeho prascheschje, hačž wón řōžde ranje řajle natwarjenje wotdžeržuje.

„Řōžde ranje“, dořtořny muž řo řořmēwajo wotmolwi; „a řchtož mamy řa tōn džēř wōřebje na řtarosčji, řo temu Řnjeřej řōždy křocz w jednorej modlitwoje pschednoschuje. Řřchēřczijansžy dyrbimy řiwi byčž, hewal řo řiwjenje řkash. řow na řemi dyr-

bimy so nawuczić, so bychmy i tym Rnjejom wobkhadźowali, hewak po tutym čaŕu žaneho wobkhadu i nim njejmějemy. Čitam hjes teho kóžde ranje ŕam ja so wyschšeho mješnikowu modlitwu Sana 17."

"Kóžde ranje?" so młody muž prashede; „njudže mam to po čaŕu hołe swucenje?"

Duž hospodar wotmolwi: „Se runje taŕ swjata bojosč, taž lubosč, ŕchtož mje i teje modlitwe cžehnje. Tuta modlitwa je ŕo taž w njebjekach dzeržaka. Wšchi kóždej ŕchtucžy tuteje modlitwy móžu ŕebi myšlicž: Teke ŕlowa ŕu i ŕesuboweje najhlubšeje wutrobny pschichle, a wo nich zple wěsčje wem, so ŕu i Božej wutrobje ŕchle. Wschitke ŕu prjedy hižom w njebjekach byle a ŕu hišče w njebjekach."

Dr. S.

Wo kschescžijansku jednotu.

Rhršče, ŕlónzo prawdosče,
Rosŕwěč čaŕ, wón cženiny je;
Sahor ŕwjaty woheń ŕam
Luda liwkim wutrobam.

ŕlowa zŕkwyje, daj, so my
Twoje wěrne stawy ŕmy;
Njech móž ewangelija
Wschitich i tobu ŕjednocža.

ŕhromadž, ŕwěrny pastryje,
ŕchtož ŕo ŕabkudžilo je;
Lubosč do naŕ wulitwaj,
ŕenu smyŕt do duŕchow daj.

Wutrobny swjež hromadu
W radoŕči a we horju,
ŕacz wščem wěra wotanka
ŕunu twoje njebjeka!

K. A. Fiedler.

Prenje woblehnenje Budyščina w lěče 1004.

W lěče 1866 widžesche město Budyščin na jene dobo zuse wójsto w ŕwojich starych murjach, mjenujžy Pruskich, kiž běchu tuto město 27. junija ŕpomnjeneho lěta wobŕadžili. To njebe přeni kóč, so ŕu ŕo w Budyščinje abo wokoło jeho murjow zuse wójsta ŕhromadźowale. Stawisny města powjedaju nam wjele bóle wo wjele tajkich cžezkich čaŕach, w kotrychž bu Budyščin wot zŕsnych wójstow paŕ wobŕadženy, paŕ woblehneny, paŕ dobytý. Na přenje tajke woblehnenje, kiž je se stawisnow snate, cžzemy tudy ŕpomnicž. Sta ŕo to w čaŕu němsto-pólsteje wójny, kiž ŕo w lětach 1002—1018 mjes němŕkim kžžorom Hendrichom II. a pólskim wójwodu Boleŕlawom ŕhroblym wjedžishe. Budyščin be tehdy hižom kžžetro a derje wobtwjerdžene město, w kotrymž be ŕo Boleŕlaw ŕhrobly se ŕwojim pólskim wójstom twjerdže poŕhnyl. Tuto i Budyščina wuhnacž, pschicžeze w lěče 1004 němŕki kžžor Hendrich II. i cžškim wójwodu ŕaromérom, kotremuž bēsche w Cžechach na trón pomhał, wot Praha dele psched Budyščin w kraju Miležanow, taž tehdy hiščež Horna Lužiza rētashe. W dnjach po 8. septembra ŕapocža ŕo woblehnenje. Dobycze města njebe lohke, pschetož město be derje wobtwjerdžene a Polazny

w nim wobarachu ŕo mužšy. Kžžor Hendrich ŕam pschindže do stracha, ŕwoje žiwjenje ŕhubicž. ŕako wón mjenujžy jedyn džen ŕwoje wójsto i nadbēhej na město nawjedowashe, pschilecži ŕchp i mēschčanŕeje murje dele, kiž be wēscze na njeho wotmēreny, tola paŕ jeno muža trjehi, kiž pōdla kžžora ŕtejeshe, taŕ so be trjeheny hnydom morwy. Kžžor džakowashe ŕo na to wōllje a wutrobny Bohu, so be jeho taŕ ŕpodžiwny psched ŕmjerczu ŕahował. Tola roŕobi ŕo wón nētko taŕ jara na Budyščin, so hižom pschilasnju da, wēžy, kiž ŕo lohžy ŕapala, hromadu noŕncž a wokoło murjow města ŕapalicž, so by taŕ zple město psches woheń ŕlasył. ŕle markhrabja Gunzelin i Wŕschnja, potajny pscheczel Boleŕlawa, wjedžishe wuwjedjenje tajke pschilasnje ŕadžewacž a taŕ město Budyščin psched wutupjenjom wobarnowacž. Biskop Dithmar mjenuje we ŕwojej kchronizy tajke napschecžiwu ŕkutkowanje markhrabje Gunzelina nētko njesbožowne, najŕerje dofelž bēchu wobnyderjo Budyščina ŕserbja a wobŕadka města Polazny a dofelž tehodla jemu jako Rēmzej na ŕdžerženju města niczo ležane njebe. Na wobemaj ŕtronomaj wosta paŕ pschi tutym woblehnenju města Budyščina wjele dobrych rycerjow, wot kotrychž nam stawisnar Dithmar woŕebje dweju i mjenom pomjenuje. Sedyn tuteju be wēsty rycer ŕemusa, kiž wobŕadku města huŕto i małym wupadam a bitwicžkam wabjeshe, a jako ŕo wón nēhdy hacž i muri města ja nej cžerjeshe, psches poŕ mlynŕkeho kamjenja, kiž bu i murje dele na njeho cžŕnjeny, ŕwoje žiwjenje ŕhubi. ŕeho cžēto wlecžichu na to Polazny wysťajo do města nuts. To ŕamo bu paŕ bōrny na to wot Dithmarjoweho bratra, hrabje Hendricha, njepschecželam wotkupjene, dofelž be ŕemusa pod tutym ŕkuzil a be jeho lenik. ŕrabja Hendrich da toŕamo i rowam jeho wōtzow wotwjesč. Druhi nam i mjenom mjenowaný rycer, kiž tehdy se ŕtrony němŕkeho wójsta psched Budyščinom padny, be wēsty Tommo. Tutón Tommo, kiž mējeshe ŕwojeje lubosče i hoitwje dla pschimjeno, „džiti Tommo“, ŕtejeshe ŕriedža w ŕprewi w bliskosčji hroda, hdžez bu najŕurowischo wojowane. ŕow wobarashe ŕo wón doŕho pschecžiwu njepschecželam, ŕupi paŕ pschi tym na hladki kamjen a padže do wodny. Tu ŕchitowashe jeho drje hiščež jeho dobry panzer doŕhi čaŕ, napoŕledku paŕ bu wón tola ŕaklōty, taž tež jeho ŕkuzobnik, kiž jeho cžēto njechashe njepschecželam ŕawostajicž. — ŕako ŕo napoŕledku pólska wobŕadka města Budyščina wjazy pschecžiwu woblehnenjam dzeržecž njemōžeshe, bu město na pschilasnju Boleŕlawa kžžorej pschepodate. Tón ŕamy da Polatam i mērom prjecž cžahnyč a položi na jich město ŕwojich ludži do Budyščina a wrōcži ŕo potom se ŕwojim mucžnym wójstom ŕo ŕaŕo domoj. ŕ tym ŕtōnczi ŕo, taŕ wjele hacž je snate, přenje woblehnenje města Budyščina.

K. A. J.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola ŕnjesow duchownych, ale je tež we wšchēch pschewawarňjach „ŕerb. Nowin“ na wŕach a w Budyščinje dostacž. Na ŕchtwōrcžlěta placži wón 40 pj., jenotliwe cžŕŕla ŕo ŕa 4 pj. pschedawaju.